

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2028	Κυριακὴ Ζ' (Ζ' Ματθ.) (Ῥωμ. 15,1-7) 23 Ἰουλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ ὄπλο τῆς ὑπομονῆς

«... Ἴνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν» (Ῥωμ. 15,4)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ προσέξουμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου. Γιατὶ τώρα ἐμεῖς μοιάζουμε μὲ κάτι παιδιὰ ποὺ παίρνουν στὰ χέρια τους ἓνα βιβλίο, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τὸ ἀλφάβητο, τὸ ξεφυλλίζουν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί λέει.

Ἀκούσατε τὸν ἀπόστολο; Τί μᾶς συνιστᾷ; Μᾶς λέει, νὰ ἐφοδιαστοῦμε μ' ἓνα **ὄπλο πνευματικό**. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ ἔχει, καὶ δυστυχία σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲν τὸ ἔχει.

Ποιὸ εἶνε τὸ ὄπλο αὐτό; Εἶνε ἡ **«ὑπομονή»** (Ῥωμ. 15,4). Γιατὴν ὑπομονὴ λοιπὸν θὰ μιλήσουμε.

Ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι, ὅπως εἶπα, τὸ ὄπλο αὐτό· πλούσιοι καὶ φτωχοί, μορφωμένοι καὶ ἀγράμματοι, λευκοὶ καὶ μαῦροι, κίτρινοι καὶ ἐρυθρόδερμοι, κάθε ἄνθρωπος γενικά.

Μὰ γιατί, θὰ πῆτε, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομονή; Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀπαντήσουμε;

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἐδῶ στὴ γῆ **εἶνε ζυμωμένη μὲ πόνου καὶ δάκρυ**. Δὲν εἶνε ὅπως τὴ θέλουμε, δὲν εἶνε ἡ ἰδεώδης ζωὴ ποὺ λαχταροῦμε ἢ καρδιά μας.

Ποιὸς θέλει νὰ κἀνὴ στὴ ζωὴ του σφάλματα, νὰ πέφτῃ σὲ ἁμαρτίες; Ποιὸς, ὅταν ἁμαρτάνῃ, δὲν αἰσθάνεται μέσα του ἓνα κάρβουνο, ἓνα σκορπιὸ νὰ τὸν κεντᾷ; Ποιὸς θέλει τὴν ἀρρώστια, νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι, νὰ τὸν πᾶνε στὸ νοσοκομεῖο, νὰ τὸν σέρνουν μὲ τὸ καρότσι μέσα στὸ χειρουργεῖο, νὰ τὸν κόβουν; Τὰ θέλει αὐτὰ κανεῖς; Καὶ δὲν εἶνε μόνο ὁ σωματικὸς πόνος. Ποιὸς θέλει, ὁ γείτονάς του νὰ τὸν φαρμακώνῃ μὲ τὴ γλῶσσα του; Ποιὸς, ἂν εἶνε ἔγγαμος, θέλει, ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγός του νὰ μὴ ζῆ μὲ τιμιότητα; Ποιὰ γυναίκα θέλει, ὁ ἄντρας τῆς νὰ ἔνῃ ἄσωτος καὶ νὰ τὴν ἀφήνῃ στοὺς δρόμους μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἀπροστάτευτα; Ποιὸς πατέρας θέλει τὸ παιδί του νὰ ἔνῃ ἀνυπότακτο; Ποιὰ μάνα θέλει ἢ κόρη τῆς νὰ τρέχῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά; Ποιὸς πολίτης θέλει στὴ χώρα του

νὰ ὑπάρχῃ ταραχὴ; Ποιὸς κάτοικος τῆς γῆς θέλει νὰ γίνεταὶ πόλεμος κ' οἱ ἄνθρωποι νὰ σκοτώνωνται, νὰ ἀλληλοσπαράσσωνται; Ποιὸς τοῦ ἀρέσει νὰ βλέπῃ φέρετρα καὶ νεκροταφεῖα;...

Καὶ ὅμως, ἀδελφοί μου, **τὰ ἀντίθετα συμβαίνουν** στὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ ἀσθένειες ὑπάρχουν, καὶ συκοφαντίες, καὶ διαβολές, καὶ δράματα οἰκογενειακά, καὶ διαζύγια, καὶ ἀσωτίες ἀνδρῶν, καὶ ἀπιστίες γυναικῶν, καὶ παιδιὰ ἀνυπότακτα, καὶ θυγατέρες ἐπαναστατημένες, καὶ ἐμφύλιοι σπαραγμοί, καὶ παγκόσμιοι πόλεμοι. Νὰ λοιπὸν ὅτι δὲν ζοῦμε σ' ἓνα παράδεισο ὅπως οἱ ἄγγελοι, ἀλλὰ σὲ μιὰ γῆ ποὺ εἶνε, ὅπως εἶπα, ζυμωμένη μὲ τὸν πόνου καὶ τὸ δάκρυ.

–Καὶ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάνουμε; τί μᾶς κηρύττεις; Ἀπαισιοδοξία; **ν' ἀπελπιστοῦμε;**

Ἦχι ἀσφαλῶς. Ὅσο κι ἂν ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχῃ γίνῃ κόλασι, ὅσο κι ἂν τὰ δάκρυα πέφτουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, ὅσο κι ἂν γίνωνται ἀτιμίες καὶ ἐγκλήματα, ὅσο κι ἂν ταραζεταὶ ἡ γῆ, ὅσο κι ἂν ὁ διάβολος βάζῃ φωτιὲς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δὲν πρέπει ν' ἀπελπιστοῦμε, ἀλλὰ τί **νὰ ἀγωνιστοῦμε**. Ν' ἀγωνιστοῦμε ὅλοι· οἱ γιατροὶ γιὰ νὰ βροῦν φάρμακα γιὰ τὶς ἀσθένειες, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ γιὰ νὰ πετύχουν καλύτερους τρόπους μορφώσεως τῶν παιδιῶν, οἱ γεωπόνοι γιὰ νὰ κάνουν πιὸ ἀποδοτικὴ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς, οἱ κυβερνητὲς τῶν λαῶν γιὰ νὰ βασιλεύῃ στὰ ἔθνη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη· ὅλοι ν' ἀγωνιστοῦν γιὰ καλύτερες συνθήκες ζωῆς.

Ἄλλὰ, ἀδελφοί μου, μὴ ζοῦμε στὰ σύννεφα. Ὅσο κι ἂν προοδεύσῃ ἡ ἐπιστήμη, ὅσο κι ἂν βελτιωθῇ ἡ ἐκπαίδευσις, ὅσο κι ἂν οἱ ἀρχὲς καὶ ἐξουσίαι ἐπιβάλουν τάξι καὶ εἰρήνην στὰ ἔθνη, ὅσο κι ἂν οἱ ἱεροκήρυκες κηρύξουμε, **τὸ κακὸ** –σημειώστε το– μπορεῖ μὲν νὰ περιορισθῇ, ἀλλὰ **τελείως δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ**. Γιατὶ ἔχει ρίζα βαθειά, πολὺ βαθειά, μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἐξωτερικό,

εἶνε ἐσωτερικό. Γι' αὐτὸ θὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἀσθενεῖς ποὺ θὰ ὑποφέρουν, ἀθῶοι ποὺ θὰ συκοφαντοῦνται, ἀδύναμοι ποὺ θὰ ἀδικοῦνται, θύματα ποικίλης ἐκμεταλλεύσεως· πάντοτε θὰ ὑπάρχει τὸ δάκρυ καὶ ὁ πόνος πάνω στὴ γῆ.

Τὸ εἶπε ὁ Κύριος· «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε*», στὸν κόσμο θὰ δοκιμάσετε θλίψι (Ἰω. 16,33). Ναί· κ' ἐσὺ ποὺ ποτίζεις τὴ γῆ μὲ τὸν ἰδρωῶτα σου, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ κάθεται στὸν οὐρανοξύστη· κ' ἐσὺ ποὺ περπατᾷς μὲ τὰ πόδια, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ τρέχεις μὲ τὶς λιμουζίνες· κ' ἐσὺ ποὺ δὲν ἔχεις εἰσιτήριο γιὰ τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ ἔχεις κότερα καὶ ἀεροπλάνο· κ' ἐσὺ ποὺ κατοικεῖς στὴν καλύβα, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ποὺ ζῆς στὰ παλάτια· κ' ἐσὺ ὁ μικρός, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ὁ μέγας· κ' ἐσὺ ὁ ἀγράμματος, ἀλλὰ κ' ἐσὺ ὁ ἐπιστήμονας· ὅποιος καὶ νὰ ἴσαι, τὸ σκουλήκι τῆς θλίψεως τό ἔχεις μέσα σου, εἶνε μέσα στὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου. **Ἄμα ἄνθρωπος, ἅμα θλίψις.**

Καὶ τί ἄλλο λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο· Θ' ἀκούσετε, λέει, πολέμους καὶ κόντρα πολέμους· «*ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος*». Κ' ἐν συνεχείᾳ λέει, ὅτι **θὰ γίνῃ «θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου»** (Ματθ. 24,7,21), θλίψις ποὺ ποτέ ἄλλοτε δὲν συνέβη. Ἡ θλίψις αὐτὴ θὰ ξεπεράσῃ κάθε ἄλλη. Ἄς διασκεδάξῃ ὁ κόσμος καὶ ἄς μολύνῃ τὰ νησιά μας, ποὺ ἄλλοτε μοσχοβολοῦσαν ἀπὸ θυμάρη καὶ λιβάνη καὶ τώρα τὰ κάναμε διεθνῆ πορνειῶ· ἔρχεται θλίψις μεγάλη. Πιστεύω στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Δὲν πιστεύω στὰ λόγια τῶν πολιτικάντηδων, τῶν φιλοσόφων, τῶν ἐπιστημόνων· πιστεύω στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ ἔνε γραμμένα ὄχι μὲ μολύβι ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ θὰ γίνῃ θλίψις «*οἷα οὐ γέγονεν*» ἐπὶ τῆς γῆς.

Ποιά θὰ ἔνε ἡ θλίψις αὐτή, ποὺ ἔρχεται σὰν ἠλεκτρικὴ σκούπα νὰ σαρώσῃ τὰ σκουπίδια ποὺ μάζεψε ὁ διάβολος; Δὲν εἶμαι προφήτης. Ρωτήστε τοὺς προφήτας, ἀνοίξτε τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὴν Ἀποκάλυψη, διαβάστε καὶ θὰ δῆτε. Μήπως καμμιά νύχτα, καθὼς ἀδειάσαμε τὰ χωριά μας καὶ μαζευτήκαμε στὶς πολιτεῖες, σὰν σκουλήκια μέσ' στὸ βόρβορο, στὴν ἀτιμία τὴν πορνεία τὴ μοιχεία καὶ τὴ βλασφημία, γίνῃ κανένας σεισμός καὶ δὲν μείνῃ τίποτα ὄρθιο; Μήπως ἀνοίξῃ ἡφαίστειο ἢ μᾶλλον ἡφαίστεια κι ἀπὸ τὶς κορυφές τους ξεράσουν μύδρους φωτιᾶς καὶ λάβας ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν ἀτίμων καὶ διεφθαρμένων καὶ κλεπτῶν καὶ ἐκμεταλλευτῶν; Μήπως καμμιά μέρα ἡ θάλασσα φουσκώσῃ καὶ τὰ νερά της ὑψωθοῦν καὶ σκεπάσουν τὰ βουνά; Μήπως γίνῃ καμμιά ἐπιδημία κ' οἱ ἄνθρωποι πέφτουν σὰν τὶς μύγες στὰ πεζοδρόμια; Δὲν εἶπα τίποτα, ὑπάρχει κάτι χειρότερο.

Μήπως γίνῃ κανένας ἐμφύλιος πόλεμος καὶ πετσοκόβει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ καὶ παιδὶ τὸν πατέρα, καὶ γεμίσουν τὰ πεζοδρόμια ἀπὸ κεφάλια ἀδελφῶν κατὰ ἀδελφῶν; Μήπως –τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα– γίνῃ κανένας παγκόσμιος πόλεμος, ὁ Ἀρμαγεδῶν (Ἀπ. 16,16), ποὺ θὰ ἔνε τὸ τέλος τῆς ἄπιστης γενεᾶς μας;

Δὲν τὰ ξέρω. Ἔνα ξέρω· ὅ,τι εἶπε ὁ Κύριος θὰ πραγματοποιηθῇ. Τὰ ἄστρα θὰ πέσουνε, τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦνε, τὰ βουνὰ θὰ λειώσουνε, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε αἰώνια· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται*», εἶπε, «*οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). **Θὰ γίνουν αὐτά.** Καὶ τότε ποῦ πᾶνε τὰ γράμματα, τὰ πανεπιστήμια, οἱ γραμματισμένοι, οἱ ἄθεοι; ποῦ πᾶνε ὅλοι αὐτοί;

Ποῦ πᾶνε; τὸ λέει ἡ Ἀποκάλυψις (βλ. 16,9,10-11,21). Θὰ πονέσουν τόσο πολὺ οἱ ἄνθρωποι ὥστε, ὅπως τὸ λυσσασμένο σκυλὶ δὲν γνωρίζει τὸ ἀφεντικό του, ἀλλὰ δαγκώνει τὸ χέρι τοῦ κυρίου του, ἔτσι **οἱ ἄνθρωποι θὰ λυσσαξοῦν** ἀπὸ τὸ χρῆμα καὶ τὴν ἀτιμία καὶ τὴν πορνεία καὶ τὴν ἀχαριστία, καὶ θὰ βλαστημᾶνε τὸ Θεό, θὰ λένε, Ὁ Θεὸς τὰ φταίει. Θὰ δαγκώνουν τὶς γλώσσες τους καὶ δαγκώνοντας τὶς γλώσσες τους θὰ βλαστημοῦν τὸ Θεό. Ἄλλοι θὰ πηγαίνουν στὰ μνήματα καὶ θὰ λένε· Πατέρα καὶ μάνα, σηκωθῆτε ἀπ' τὸν τάφο νὰ μποῦμε μέσα ἐμεῖς. Ἄλλοι θὰ πηγαίνουν στὰ βουνὰ καὶ θὰ λένε· Ἀνοίξτε, βουνά, νὰ κρυφτοῦμε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. ἔ.ἀ. 6,16. Λουκ. 23,30). Κι ἄλλοι θὰ τινάζουν τὰ μυαλά τους στὸν ἀέρα, γιὰ τὸ πόνος θὰ ἔνε φοβερός καὶ ἀβάσταχτος. Θὰ γίνῃ «*θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν*» ἐπὶ τῆς γῆς.

* * *

Μέσα στὸ χάος αὐτό, ἀγαπητοί μου, μέσα στὸν ὠκεανὸ ποὺ φουσκώνει τὰ κύματά του καὶ πνίγει καράβια, **ποιός θὰ μᾶς σώσῃ;**

Μέσα στὴ θύελλα τῆς μεγάλης ποὺ ἔρχεται, ἀδελφοί μου, –δὲν εἶνε λόγια αὐτά, δὲν τὰ λέμε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα–, μέσα στὸν φοβερὸ αὐτὸ ὠκεανό, στὴ φουρτούνα αὐτὴ τῆς μεγάλης, **–ἔχετε θάρρος, ἔχετε πίστι Χριστιανοί–** ὑπάρχει ἕνα σωσίβιο, πάνω στὸν ὠκεανὸ ἐπιπλέει ἕνα σωσίβιο· **τὸ σωσίβιο εἶνε ὁ τίμιος σταυρός.** Ὅποιος πιαστῇ ἀπ' τὸ σωσίβιο, ὅποιος πιαστῇ ἀπὸ τὸν τίμιον σταυρό, αὐτὸς θὰ σωθῇ.

Μέσα στὴν κατάρα αὐτὴ, μέσα στὴν κόλασι αὐτὴ ποὺ ζοῦμε, ἀδέρφια μου, μία εἶνε ἡ ἐλπίδα, ἕνα εἶνε τὸ ὄπλο μας, ὁ τίμιος σταυρός, ὃν προσκυνοῦντες λέγομεν· Τίμιε σταυρέ, **σῶσον ἡμᾶς** διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**